

[Erik Hansen (Ålborg amt).]

er indeholdt i lovforslaget om en opsigelsesløn, der træder i kraft efter 12, 15 og 18 års beskæftigelse, bygger i hvert fald på det bærende princip, at de folk, der har den anciennitet bag sig, som er nået op i den aldersklasse, som ancienniteten forudsætter, har i hvert fald to fordele. Den første fordel er, at den dag de står uden beskæftigelse, har de noget at komme igennem den første vanskelige periode med, de har ligesom lidt ekstra, når de skal gå ind i en omskolings- eller optræningsituation. Jeg tror også, de har en anden fordel, der ligger i, at den arbejdsgiver, som står i en overvejelse om at indskrænke sit personale, ganske givet må have det i tankerne, at skal han afskedige en mand, som foruden et maksimalt 6 måneders opsigelsesvarsel også skal have en opsigelsesløn, kunne han i stedet overveje at lade netop denne mand indgå i en omskolingsituation og blive i virksomheden.

Jeg vil også gerne pege på det retsforhold, der er trukket op i forbindelse med ejerskifte, hvor funktionæren ikke behøver at tabe sin anciennitet.

Må jeg dernæst gøre nogle bemærkninger om de ændringsforslag, som er stillet af socialdemokratiet og tiltrådt af SF. Jeg er i øvrigt forbavset over, at SF på baggrund af den tale, som hr. Poul Dam holdt ved førstebehandlingen, på den måde, som tilfældet er, ikke alene bakker op, men bogstavelig talt træder ind i træskoene.

Med hensyn til undervisning har vi jo drøftet problemet og drøftet det indgående — som andre problemer. Selv om vi har vældig lyst til at spænde det sikkerhedsnet ud under underviserne, at de ikke må få en ringere placering end den, funktionærloven giver, må vi erkende, at undervisning er så mangeartet, og at der på så mange områder findes aftaler, overenskomster, der gør, at det nok er svært at gribe ind i netop denne sektor.

Om sygelønsordning og dagpengeordning vil jeg gerne sige, at her er jo en særlig reform på vej, og jeg må tilstå, at jeg tælles blandt dem, som føler, at det næppe vil gavne hele sagen, hvis vi begyndte at gribe ind på nuværende tidspunkt, hvor en særlig reform er på vej på dette område.

Må jeg om bevisbyrden ved afskedigelse sige, at jeg har været en af dem, som forud

for fremsættelsen af dette lovforslag i folketinget har ivret meget for den omvendte bevisbyrde og for et nævn osv. ud fra det kendskab, jeg på et tidligere tidspunkt har fået til funktionærernes særlige problemer. Jeg må erkende, at her var en af de ting, som jeg havde håbet vi kunne få båret ind igennem lovgivningen. Men jeg må her erkende, at specielt de oplysninger, vi har fået fra justitsministeriet, siger også mig, at vejen altså ikke er farbar. Det behøver ikke at medføre, at det er forgæves at drøfte de problemer. Jeg er enig med de ordførere, der tidligere her i dag har sagt, at netop en drøftelse af funktionærproblemerne i sig selv befordrer noget positivt. Det, som netop, når det drejer sig om afskedigelsesproceduren, er funktionærens alvorligste hæmsko og risiko, er netop, at vejen er alt for trang, fra man starter og til man har tabt eller vundet en sag. Næsten uanset om man taber eller vinder den, er sagen for funktionæren blevet så gammel, at den føles som en tabt sag.

Jeg tror, det har været nyttigt — det skal være en af mine slutbemærkninger her i denne debat om funktionærproblemerne — at få taget problemerne op og få dem gennemdrøftet, få undersøgt, om der er veje, som er farbare, og at erkende, at der er ting, som vi troede kunne løses på ganske bestemte måder, som viste sig alligevel ikke at være realisable. Derfor synes jeg, det har været nyttigt, og jeg vil gerne på det radikale venstres vegne anbefale lovforslaget med de af arbejdsministeren stillede eller tiltrådte ændringsforslag.

Poul Dam: Det kan ikke nægtes, at det er mange morsomme oplevelser, man har haft i den nuværende regerings tid. Først og fremmest når man har siddet som femte ordfører og hørt 3 regeringsordførere efter hinanden prøve at forene hensynet til enheden med hensynet til forskelligheden. Man skulle være enig, og så skulle man alligevel få hver sit ansigt ud af det. I den foreliggende sag har det måske været særlig morsomt, fordi man efter min mening sjældent har hørt så ejendommelige argumenter for at afvise en række rent saglige ændringsforslag. Nu sidst var det hr. Erik Hansen (Ålborg amt), der undrede sig over, at jeg efter det, jeg sagde ved første behandling,